

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 12Co/229/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118365857
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Renáta Pátrovičová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:6118365857.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Renáty Pátrovičovej a sudkýň JUDr. Sone Zmekovej a JUDr. Denisy Šaligovej v právnej veci žalobcu: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., so sídlom Československé armády 954/7, Hradec Králové, Česká republika, IČO: 24 785 199, zastúpený: Advokátska kancelária Gallo, s.r.o., so sídlom Jilemnického 4012/30, Martin, proti žalovanému: J. J., nar. XX.XX.XXXX, bytom X. XXX/XX, X., zastúpený: FALIS & Partners, s.r.o., so sídlom Lermontovova 928/14, Bratislava, o zaplatenie 1.040 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 12. júna 2019 č. k. 11Csp/1/2019-93, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e** .

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1 040 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1 040 eur od 13.12.2017 do zaplatenia a to všetko v lehote do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa podanou žalobou domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť mu sumu 1.040 eur s príslušenstvom, a to 5,00 % ročným úrokom z omeškania od 13.12.2016 do zaplatenia. Žalobu zdôvodnil tým, že spoločnosť Provident Financial, s.r.o. uzatvorila dňa 22.10.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX so žalovaným, na základe čoho bol žalovanému poskytnutý úver v celkovej výške 1.200 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal vrátiť v mesačných splátkach v celkovom počte 22, splatnosť prvej splátky bola 21.11.2015 a poslednej 12.08.2017. Žalovaný sa za poskytnutie úveru zaviazal uhradiť náklady spojené s úverom v celkovej výške 593,82 eura, ktoré zahŕňali zmluvný úrok a poplatok za garantovanú službu. Súčasne so zmluvou žalovaný uzatvoril Zmluvu o poskytnutí služby Komfort, ktorá bola doplnkovou službou, a za ktorú sa žalovaný zaviazal zaplatiť sumu, ktorá bola priamo úmerná počtu splátok tak, aby pokryla náklady pohonných hmôt a čas obchodného zástupcu, v danom prípade bola táto odmena dojednaná na 528,36 eur. Žalovaný titulom Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatil celkovo 160 eur. Na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 04.12.2017 došlo s účinnosťou ku dňu 12.12.2017 k postúpeniu pohľadávok zo spoločnosti Provident Financial, s.r.o. na spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., teda na žalobcu. Žalobca žalovaného vyzval k úhrade celej dlžnej sumy, avšak ku dňu podania žaloby tak žalovaný neurobil. Na základe toho si v konaní uplatnil nárok na zaplatenie sumy 1.040 eur, čo predstavuje rozdiel medzi reálne poskytnutými finančnými prostriedkami žalovanému (1.200 eur) a sumou, ktorú žalovaný predchádzajúcemu veriteľovi reálne zaplatil (160 eur) spolu so zákonným úrok

z omeškania vo výške 5% ročne z dlžnej sumy odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky na žalobcu.

3. Vo veci súd vydal platobný rozkaz sp.zn. 19Up/928/2018 dňa 16.11.2018, proti ktorému podal žalovaný v zákonnej lehote odpor. V podanom odpore uviedol, že v zmluve bola dojednaná odplata za úver v neprimeranej výške, odporujúcej dobrým mravom podľa § 3 Občianskeho zákonníka. Uviedol, že pôvodný veriteľ nekalou obchodnou praktikou a za použitia nekalých zmluvných podmienok neúmerne navýšil odplatu za poskytnutý úver, a preto je potrebné zmluvu o úvere považovať za absolútne neplatnú. Žalovaný poukázal na rozhodnutie Okresného súdu Prešov sp.zn. 10Csp/256/2017 zo dňa 20.09.2018, kde súd vo výrokovej časti rozsudku určil poplatok za garantovanú službu za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Z uvedeného dôvodu je potrebné uzatvorenie zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyhodnotiť ako absolútne neplatnú, nakoľko dohodu o odplate podľa jeho názoru nie je možné oddeliť od samotnej úverovej zmluvy. Žalobcovi tak v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere vzniklo právo na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu. Nakoľko však bol nárok na súde uplatnený až 29.10.2018 a k poskytnutiu finančných prostriedkov došlo v lehote do 13 dní odo dňa podpisu zmluvy, nárok žalobcu je premlčaný v subjektívnej ako aj objektívnej premlčacej lehote.

4. K podanému odporu podal žalobca vyjadrenie, v ktorom uviedol, že predmetom konania je len suma predstavujúca rozdiel medzi reálne poskytnutou istinou vo výške 1.200 eur a vykonanými úhradami žalovaného vo výške 160 eur. Vo vzťahu k platnosti uzatvorenej zmluvy uviedol, že táto bola podpísaná oboma zmluvnými stranami, žalovaný nebol k podpisu žiadnym spôsobom nútený a nepodpísal ju pod nátlakom. Zároveň v konaní predložil aj potvrdenie o vyplatení finančných prostriedkov. Je toho názoru, že nesprávna hodnota RPMN nespôsobuje neplatnosť právneho úkonu ako celku, ale z tohto dôvodu je zmluvu potrebné posudzovať ako zmluvu bezúročnú a bez poplatkov. Nakoľko si však v konaní uplatňuje rozdiel iba medzi poskytnutou istinou a vykonanými úhradami, považuje svoj nárok za dôvodný v celom rozsahu.

5. Na základe vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že žalovaný uzatvoril so spoločnosťou Provident Financial, s.r.o. dňa 22.10.2015 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 1.200 eur. Zmluvné strany si zmluvne dohodli odplatu podľa § 53 ods. 6 OZ v celkovej výške 593,82 eur. RPMN bola zmluvne ustálená vo výške 37,67 %. Celková čiastka, ktorú bol žalovaný povinný titulom zmluvy o úvere zaplatiť predstavovala sumu 1.793,82 eura. Úver bol žalovaný povinný splatiť v mesačných splátkach v počte 22, pričom výška každej splátky od prvej po predposlednú bola 81,54 eura a posledná splátka 81,48 eura. Úver sa v zmysle zmluvy poskytol na 22 mesiacov, splatnosť prvej splátky nastala dňa 21.11.2015 a posledná splátka bola splatná dňa 12.08.2017. Úver bol žalovanému poskytnutý dňa 22.10.2015. Spoločnosť Provident Financial, s.r.o. uzatvoril so žalovaným súčasne so zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluvu o poskytnutí služby Komfort. Služba Komfort bola doplnkovou službou, ktorej podstata spočívala vo výbere splátok priamo v mieste bydliska klienta, alebo na inom mieste podľa určenia klienta, a to prostredníctvom obchodného zástupcu veriteľa. Za poskytnutie tejto služby sa žalovaný zaviazal zaplatiť odmenu v celkovej výške 528,36 eura, a to formou 22 mesačných splátok vo výške 24,02 (posledná splátka vo výške 23,94 eura), počas doby splácania úveru. Zo znenia bodu 1.3 predmetnej zmluvy vyplýva, že objednanie služby je dobrovoľné, nie je podmienkou získania úveru ani získania úveru za ponúkaných podmienok, pričom neobjednanie služby nezmení podmienky poskytnutia úveru podľa zmluvy o úvere. Titulom zmluvy o spotrebiteľskom úvere a zmluvy o zabezpečení služby Komfort žalovaný zaplatil právnomu predchodcovi žalobcu sumu 160 eur. Z oznámenia o postúpení pohľadávky zo dňa 06.12.2017 súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu písomne oznámil žalovanému, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 06.12.2017 sa spoločnosť KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o. stala veriteľom pohľadávky, ktorý vznikla voči žalovanému spoločnosti Provident Financial, s.r.o.. Dňa 17.09.2018 žalobca vyzval žalovaného na zaplatenie dlhu vyplývajúceho zo zmluvy č. 612362941 uzatvorenej medzi žalovaným a spoločnosťou Provident Financial, s.r.o., pričom dlh predstavoval sumu vo výške 2.204,74 eura, ktorá zahŕňala aj zákonný úrok z omeškania. Žalovaný bol povinný dlh uhradiť najneskôr do 27.09.2018, avšak žalovaný tak neurobil.

6. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa § 497, § 499 Obchodného zákonníka, § 52 ods. 1, 2, § 53 ods. 1, 5, § 53d, § 54 ods. 1, 2, § 103 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 2, § 2 písm. a/, b/, d/, § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1, § 19 ods. 2, 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov

7. Dospel k záveru, že i keď sporná zmluva predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 6 písm. d) Obchodného zákonníka), predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovaného je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah. Preskúmaním spornej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj spornej zmluvy o poskytovaní služby Komfort dospel k záveru, že ide o dve oddelené, samostatné zmluvy, ktorých platnosť je potrebné posudzovať samostatne. Predmetom konania je nárok žalobcu vyplývajúci zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto sa súd prioritne zaoberal platnosťou tejto zmluvy. K tvrdeniu žalovaného o absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere v dôsledku neprijateľnej zmluvnej podmienky v nej uvedenej (vyslovene v rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 10Csp/256/2017 zo dňa 20.09.2018) súd prvej inštancie uviedol, že zmluvná podmienka, ktorá je súčasťou spornej zmluvy o úvere, z ktorej žalobca odvodzuje svoj nárok v tomto konaní, nie je totožná so zmluvnou podmienkou, ktorá bola ako neprijateľná zmluvná podmienka vyhlásená v obdobnej zmluve o spotrebiteľskom úvere rozsudkom Okresného súdu Prešov sp.zn. 10Csp/256/2017 zo dňa 20.09.2018. Z uvedeného dôvodu zmluvu o spotrebiteľskom úvere nepovažuje za neplatný právny úkon, a teda ani plnenie, ktoré bolo na jej základe žalovanému poskytnuté, nevyhodnotil ako bezdôvodné obohatenie z neplatného právneho úkonu, a preto sa na nárok žalobcu vzťahuje všeobecná trojročná premlčacia lehota. Nakoľko v danom prípade bolo dojednané plnenie v splátkach, splatnosť prvej splátky bola dňa 21.11.2015, premlčacia doba prvej splátky tak začala plynúť dňa 22.11.2015. Žaloba bola podaná dňa 29.10.2018, preto nárok žalobcu nie je premlčaný ani v subjektívnej ani v objektívnej premlčacej lehote. Ďalej súd prvej inštancie uviedol, že odplata, ktorá bola v zmluve o spotrebiteľskom úvere dojednaná, bola zahrnutá aj do celkových nákladov na úver a výpočtu RPMN, ktorá bola zmluvne ustálená vo výške 37,67% (pri priemernej RPMN 33,96%), a teda takúto výšku odplaty nemožno vyhodnotiť ako neprimeranú, odporujúcu dobrým mravom.

8. Súd prvej inštancie zároveň preskúmal aj žalovaným namietanú Zmluvu o poskytnutí služby Komfort, ktorá bola uzatvorená súčasne so zmluvnou o spotrebiteľskom úvere a zistil, že táto zmluva bola uzatvorená dobrovoľne zo strany žalovaného, za účelom poskytnutia mu doplnkovej služby zo strany pôvodného veriteľa. Odplata, ktorá bola dojednaná v Zmluve za poskytnutie služby Komfort je odplatom, ktorá sa vzťahuje práve k poskytovaniu doplnkovej služby zo strany právneho predchodcu žalobcu, avšak mala sa premietnuť do celkových nákladov na úver ako aj hodnoty RPMN uvedenej v zmluve o spotrebiteľskom úvere. Keďže sa tak nestalo a táto odmena nebola premietnutá do týchto údajov, vyhodnotil poskytnutý úver ako úver bezúročný a bez poplatkov. Nakoľko si však žalobca v konaní uplatnil iba nárok na zaplatenie rozdielu medzi reálne poskytnutými finančnými prostriedkami vo výške 1.200 eur a vykonanými platbami zo strany žalovaného vo výške 160 eur, žalobe vyhovel v plnom rozsahu. Zároveň považoval za dôvodnú žalobu i v časti uplatneného úroku z omeškania zo sumy 1.040 eur počnúc odo dňa 13.12.2016 (odo dňa nasledujúceho po postúpení pohľadávky), keď žalobca si úrok z omeškania uplatnil v súlade s ustanovením § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, vo výške nepresahujúcej výšku zákonného úroku z omeškania vyplývajúcu z nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z.

9. O náhrade trov konania strán sporu súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalobca bol v konaní o zaplatenie istiny úspešný, preto mu priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

10. Proti uvedenému rozsudku podal odvolanie žalovaný, žiadal rozsudok zmeniť a žalobu zamietnuť alebo rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol, že rozhodnutie súdu prvej inštancie o začatí plynutia objektívnej premlčacej doby je nesprávne, súd zle posúdil začiatok plynutia premlčacej doby. Rozhodujúcou skutočnosťou pre určenie začiatku plynutia objektívnej premlčacej doby je, či došlo k platnému uzatvoreniu zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo nie. Žalobcovi by v dôsledku absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere a zmluvy o poskytovaní služby Komfort ako celku vzniklo právo len na vydanie bezdôvodného obohatenia z neplatného právneho úkonu. Podľa jeho názoru výška odplaty je neprimeraná, odporujúca dobrým mravom podľa § 3 OZ. Pôvodný veriteľ nekalou obchodnou praktikou a za použitia neprijateľných zmluvných podmienok

(zmluva o poskytnutí služby Komfort a poplatok za garantovanú službu) neúmerne navýšil odplatu za poskytnutý spotrebiteľský úver. Preto je potrebné obe zmluvy ako celok považovať za absolútne neplatné právne úkony v zmysle § 39 OZ. Uviedol, že poukázal v konaní na právoplatný rozsudok OS Prešov sp. zn. 10Csp/256/2017 zo dňa 20.09.2018 v spore žalobcu, kde súd určil poplatok za garantovanú službu za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Poplatok za službu Komfort bol posudzovaný Národnou bankou Slovenska a z jej rozhodnutia č. NBS1-000-023-846 vyplýva, že tým, že účastníčka konania v období od 14.10.2015 do 22.10.2015 najmenej v 2370 uzavretých zmluvách o spotrebiteľskom úvere spolu s ktorými uzavrela so spotrebiteľmi zmluvy o poskytnutí služby Komfort, dopustila sa použitia nekalej obchodnej praktiky formou klamlivého konania podľa § 8 ods. 1 písm. d/ zákona o ochrane spotrebiteľov tak, že v zmluvách o spotrebiteľskom úvere uvádzala nepravdivú informáciu vo vzťahu k cene produktu spočívajúcu v nezarátaní nákladov zo zmlúv o poskytnutí služby Komfort do celkových nákladov spotrebiteľského úveru na účely výpočtu RPMN, v dôsledku čoho uvádzala RPMN spotrebiteľského úveru a odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov v nižšej výške v porovnaní so skutočnou celkovou výškou spotrebiteľského úveru. Ďalej sa v rozhodnutí uvádza, že prekročila najvyššiu prípustnú odplatu. Žalovaný ďalej uviedol, že takáto zmluva nemôže používať právnu ochranu, súd by mal zmluvy posudzovať ako celok a brať do úvahy, že bol dojednaný aj poplatok za garantovanú službu ako aj poplatok za službu Komfort, ktoré sú neprijateľnými zmluvnými podmienkami a teda neplatnými. Podľa jeho názoru sa prakticky jedná o identickú zmluvnú podmienku ako posudzoval OS Prešov, len sú v novej verzii formulára zmluvy o spotrebiteľskom úvere prehodené niektoré slová, ale podstata je identická.

11. K odvolaniu žalovaného sa písomne vyjadril žalobca, žiadal napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že sa v plnom rozsahu stotožňuje so skutkovými a právnym závermi súdu prvej inštancie, správne aplikoval otázku premlčania ako aj otázku platnosti právneho úkonu. Podľa jeho názoru dohodu o úrokoch je možné odčleniť od samotného záväzku titulom istiny. Nie je na mieste skúmať platnosť úkonov, ktoré neboli konaním žalovaného akokoľvek dotknuté, a to predovšetkým preto, že všetky úhrady žalovaného sa započítavali len na istinu. Právny úkon musí byť podrobený súdnej kontrole len v tom prípade, pokiaľ by v jeho prospech bol započítavaný akýkoľvek nárok, ktorý by tak oslaboval postavenie žalovaného ako spotrebiteľa. V prejednávanom spore však došlo medzi stranami k vzájomnému plneniu len vo vzťahu k samotnému spotrebiteľskému úveru a nie k akejkolvek inej časti právneho vzťahu.

12. Krajský súd v Nitre, ako súd odvolací podľa § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote, preskúmal napadnuté rozhodnutie, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP), prejednal odvolanie bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 a contrario CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, preto rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP (Civilný sporový poriadok účinný od 01.07.2016), odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Ak má odvolací súd za to, že prvostupňový súd nielen vecne správne rozhodol, ale v odôvodnení sa (úplne) správne argumentačne vysporiadal so skutkovým stavom i právnym posúdením, nemusí vyhotovovať štandardné rozhodnutie s náležitosťami podľa § 220 ods. 2 CSP, ale sa len obmedzí na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dostatočné dokazovanie, správne zistil skutkový stav, správne vec posúdil po právnej stránke, preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny potvrdil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, preto v zmysle § 387 ods. 1 CSP sa obmedzuje len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a nebude ich opakovať.

16. Odvolací súd dodáva, že dospel k záveru o vecnej správnosti preskúmaného rozsudku súdu prvej inštancie. Prvoinštančný súd totiž vo veci dostatočne zistil skutkový stav a v intenciách platnej právnej úpravy vyvodil z neho i správne právne závery, vykonal vo veci dokazovanie v potrebnom rozsahu, vyvodil správne skutkové zistenia, na ktorých aj založil svoje rozhodnutie, príslušné ustanovenia podstatné pre právne posúdenie veci interpretoval a aplikoval právne súladným spôsobom, jeho úvahy

sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Súd prvej inštancie primerane rozumným a okolnostiam danej veci postačujúcim spôsobom reflektoval i na odvolateľom vznášané tvrdenia, na danú vec aplikoval i relevantné hmotnoprávne ustanovenia a svoje rozhodnutie presvedčivo a náležite odôvodnil, zodpovedajúc už i na všetky právne a skutkovo významné otázky predkladané žalobcom v jeho odvolaní. Odvolací súd k dôvodom súdu prvej inštancie zdôrazňuje, že v dôsledku nesprávne uvedenej RPMN sa predmetný úver posudzuje ako bezúročný. Nesprávny údaj o RPMN nespôsobuje neplatnosť celej zmluvy o úvere.

17. Žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne také skutočnosti, skutkové či právne, s ktorými by sa súd prvej inštancie nebol vyporiadal, pokiaľ boli pre danú vec relevantné. Odvolací súd považuje za správne i argumenty žalobcu uvedené vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného.

18. Záverom odvolací súd dodáva, že súd prvej inštancie nedostatočne zdôvodnil počiatok úroku z omeškania, avšak vzhľadom na absenciu odvolacieho dôvodu v tomto smere, odvolací súd súc viazaný odvolacími dôvodmi, sa posúdením úroku z omeškania nezaoberal.

19. Vzhľadom k dôvodom uvedeným súdom prvej inštancie i k odvolacím súdom uvedeným skutočnostiam, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil.

20. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle § 396 ods. 1, § 255, § 262 ods. 1 CSP. V tomto štádiu konania bol úspešný žalobca vo vzťahu k žalovanému, ktorý podal proti rozsudku súdu prvej inštancie odvolanie, preto odvolací súd vyslovil, že sa mu nárok na náhradu týchto trov priznáva voči žalovanému v plnom rozsahu. Podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii.

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).